

Arrest

nr. 89 142 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 23 januari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 85 809 van 10 augustus 2012 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure, ingediend op 16 augustus 2012.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 december 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 januari 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 1 februari 2012 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 1989 in België zou verblijven, ingeschreven was voor Nederlandse taallessen, lid is van het Ghana European Youth Congress en vrijwilligerswerk doet, dat hij werkbereid is en allerhande jobs heeft gedaan, dat hij een vriendenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene, diende een asielaanvraag in op 16.01.1989, die in eerste instantie geweigerd werd door het CGVS op 15.02.1989, hem betekend op 00.03.1989. Op 07.03.1989 diende verzoeker een dringend verzoek tot heronderzoek in, waarna een negatief advies werd gegeven op 28.03.1989. Op 28.04.1989 werd de asielprocedure dan afgesloten en werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 19.05.1989. Betrokkene verblijft met andere woorden reeds meer dan 22 jaar op illegale wijze op het grondgebied. Het feit dat betrokkene zich ondertussen in België geïntegreerd heeft, kan dan ook niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het feit dat betrokkene nog steeds in België verblijft is een gevolg van zijn eigen keuze en houding, en kan niet weerhouden worden om aan betrokkene een verblijfsmachtiging toe te staan. De duur van de procedure - namelijk vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij twee maal een regularisatieaanvraag heeft ingediend, doch dat de beslissingen inzake deze procedures hem nooit betekend werden. Uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissingen volgens de geëigende procedure telkens verzonden werden aan de gemeente waarvan betrokkene meedeelde dat dit zijn woonplaats was en eveneens dat de advocaat van betrokkene hier telkens van op de hoogte gebracht werd. Het feit dat betrokkene de beslissing niet betekend heeft kan dan ook niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, aangezien betrokkene hier wel degelijk van op de hoogte werd gebracht en hij zich kon informeren via de gemeente of via zijn advocaat. In bijlage voegt betrokkene twee brieven van de opvolger van zijn advocaat toe uit 2004 en 2006, waarin gevraagd wordt naar een stand van zaken. Deze brieven bevinden zich echter pas bij de huidige aanvraag 9bis in het administratief dossier. Het feit dat betrokkene niet op de hoogte was van het feit dat er reeds een beslissing was inzake deze aanvragen, kan op zich evenmin een grond vormen om aan betrokkene een verblijfsmachtiging toe te staan.

Betrokkene voegt aan het verzoekschrift een medisch attest toe dd. 06.08.2007. Dit element vormt op zich echter geen grond voor regularisatie. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via

aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- ° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.04.1989.

- ° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.05.1989. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

1.3. Op 17 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing wordt onder de vorm van een bijlage 13 betekend aan verzoeker op 23 januari 2012. Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.04.1989. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.05.1989. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

1.4. Verzoeker dient op 10 augustus 2012 een verzoekschrift in bij de Raad om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om zo snel mogelijk het schorsingsverzoek te behandelen dat opgenomen is in het door verzoeker ingediende schorsings- en annulatieberoep van 22 februari 2012. De Raad wijst dit verzoek af bij arrest nr. 85 809 van 10 augustus 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *"schending van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het vertrouwensprincipe als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het gelijkheids- en het niet-discriminatiebeginsel"*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel

Omdat tegenpartij de criteria van de instructies besloot niet toe te passen, behandelt tegenpartij op verschillende wijze vreemdelingen die zich in gelijkaardige toestand bevinden.

Tegenpartij heeft inderdaad, na de datum van de bestreden beslissing, aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van de instructies behandelt. Er zijn dus aanvragen die tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 ingediend werd en die na 17.01.2012 ontvankelijk en gegrond verklaard werden. Dit is namelijk het geval in de dossiers n° 6.539.349 behandeld door tegenpartij op 10.02.2012, n° 6.159.692 behandeld door tegenpartij op 14.02.2012, en n° 6.640.934 behandeld door tegenpartij op 7.02.2012 (stukken 3).

Deze dossiers hebben betrekking op regularisatie op basis van criterium 2.8b. De vaststelling dat de instructies nog steeds toegepast worden is a fortiori evenals geldig wat criterium 2.8a betreft.

De bestreden beslissing is vervolgens in strijd met het gelijkheids- en het niet-discriminatiebeginsel, op zijn minst voor zover tegenpartij de redenen van dit kennelijk verschil in behandeling niet verklaart.

Tweede onderdeel

Na de vernietiging van de instructies voor de Raad van State (RvS n° 198.769 van 9.12.2009) heeft tegenpartij zich verplicht tot dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast

worden. De beslissingen betreffende regularisatieaanvragen op basis van de instructies dd. 19.07.2009 herhaalden systematisch dat

“zoals algemeen bekend, heeft de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen

Uw Raad heeft geoordeeld dat het engagement de criteria van de instructies verder toe te passen, ondanks de vernietiging van de instructies, een nieuwe richtlijn die van toepassing is op de administratie in het kader van de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid (C.C.E., n° 53.511 van 21.12.2012).

De bestreden beslissing is in strijd met dit engagement, zonder dat tegenpartij erde redenen van verklaart. Vervolgens is de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd en schendt het vertrouwensprincipe.

Derde onderdeel

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft

Tegenpartij betwist niet dat de regularisatieaanvraag ingediend door verzoeker ontvankelijk is en erkent dus het bestaan van buitengewone omstandigheden in het dossier van verzoeker.

Verzoeker heeft nochtans geen verklaring over buitengewone omstandigheden voorgesteld, anders dan de expliciete verwijzing naar de instructies dd. 19.07.2009. De specifieke humanitaire situaties opgesomd in deze instructies rechtvaardigen inderdaad “de toekenning van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en kunnen bij de Burgemeester van de verblijfplaats ingediend worden zonder dat het bewijs van buitengewone omstandigheden vereist werd.

Tegenpartij past dus de instructies van 19.07.2009 toe wat de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvragen betreft, en kan niet, zonder zichzelf tegenspreken, beweren dat tegenpartij de criteria van dezelfde instructies niet toepast wat de gegrondheid van de aanvragen betreft.

De bestreden beslissing is dus niet geldig gemotiveerd en schendt de bepalingen vermeld in het middel”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhan-

den te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Verzoeker poneert *“Tegenpartij past dus de instructies van 19.07.2009 toe wat de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvragen betreft”* doch dit vindt geen steun in de bestreden beslissing en dit betoog samen met het eraan gekoppeld betoog dat verwerende partij *“[...] niet, zonder zichzelf tegenspreken, [kan] beweren dat tegenpartij de criteria van dezelfde instructies niet toepast wat de gegrondheid van de aanvragen betreft”* mist dan ook feitelijke grondslag.

2.5. Bij het beoordelen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan zich niet in de plaats stellen van de overheid en zelf een beoordeling gaan maken van de door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging aangevoerde elementen. Hij kan evenmin de opportuniteit van een beslissing gaan beoordelen. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan en in dit verband oordelen of de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.6. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt onder meer verwezen naar arrest nr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011. Hierin werd geoordeeld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Voorts oordeelde de Raad van State in dit arrest dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geschonden wordt.

2.7. Waar verzoeker betoogt dat het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel geschonden worden omdat vreemdelingen die in een zelfde periode een aanvraag om verblijfsmachtiging hadden ingediend op grond van criterium 2.8.b van de instructie van 19 juli 2009 geregulariseerd werden, terwijl hij die in zijn aanvraag verwezen had naar criterium 2.8.a van de instructie van 19 juli 2009, een beslissing krijgt waarin gemeld wordt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn, dient de Raad op te merken dat er geen gelijkheid in onwettigheid is. Er kunnen geen verwachtingen gebaseerd worden op een gedragslijn die op een dusdanige manier toegepast wordt door de verwerende partij dat zij haar discretionaire bevoegdheid inperkt en bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toevoegt, dit zowel bij het treffen van negatieve beslissingen als van positieve beslissingen, in casu *“regularisatie op basis van criterium 2.8.b”* waar andere vreemdelingen volgens verzoeker van genoten hebben. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Waar verzoeker er zich in se over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van criterium 2.8.a van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hij alleszins niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.8. Waar verzoeker betoogt dat er geenszins gemotiveerd wordt waarom er plots wordt afgeweken van een algemene gangbare praktijk binnen de Dienst Vreemdelingenzaken die erin bestond om de vernietigde instructie van 19 juli 2009 toch toe te passen, dient de Raad op te merken dat, daargelaten de vraag of verzoeker de verwachting kan koesteren om in een individuele beslissing die handelt over zijn geval, een motivering te vinden aangaande de handelwijze van de verwerende partij in andere gevallen, alleszins de verwijzing in de bestreden beslissing naar het hierboven besproken arrest nr. 215.571 van de Raad van State in dit verband een afdoende motivering vormt.

Derhalve is het eerste middel niet gegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“schending van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel

Verzoeker verblijft sinds 1989 in België. Dit uiterst lang verblijf in België (op het moment van de beslissing verbleef verzoeker al meer dan 22 jaar op het grondgebied) en de sterke verankering van verzoeker in België worden door tegenpartij niet betwist.

Tegenpartij onderzocht nochtans niet deze elementen, en verwierp de regularisatieaanvraag van verzoeker in deze woorden:

“Het feit dat betrokkene zich ondertussen in België geïntegreerd heeft, kan dan ook niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het feit dat betrokkene nog steeds in België verblijft is een gevolg van zijn eigen keuze en houding, en kan niet weerhouden worden om aan betrokkene een verblijfsmachtiging toe te staan

Het gebruik van dergelijke stereotiepe zinnen, die zou geldig zijn evenals voor iemand die voor een paar maanden op het grondgebied verbleef als voor verzoeker die al voor meer dan 23 jaar in België leeft, sociale banden ontwikkelt en zich actief in verschillende associaties voorstelt, kan roef als voldoende beschouwd worden om de eerbieding van het recht op privé- en familielevens van verzoeker, zoals bepaald in artikel 8 van het EVJRM, te waarborgen.

Daarom schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en de bepalingen vermeld in het middel.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt per se artikel 8 van het EVRM voor zover tegenpartij het lang verblijf van verzoeker en zijn sociale verankering in België niet in rekening heeft genomen, ondanks het feit dat er op rechtvaardige wijze kan verondersteld worden dat verzoeker na een verblijf van 22 jaar het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen logisch in België heeft gelegen, en dat deze elementen duidelijk werden meegedeeld aan tegenpartij in de regularisatieaanvraag.

De bestreden beslissing vormt een inmenging in het privé- en familielevens van verzoeker, die niet gerechtvaardigd en evenmin evenredig is. Er werd bovendien geen evenwicht tussen het belang van de Belgische samenleving en het belang van verzoeker ondergezocht.

Vervolgens schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM per se.”

2.10. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij de elementen die zijn zaak kenmerken niet terdege onderzocht heeft en in dit verband een deel van de motivering van de bestreden beslissing citeert, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing een uitgebreidere motivering bevat dan diegene die hij citeert. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat verwerende partij het gegeven dat verzoeker sedert 1989, het jaar waarin hem na een afgesloten asielpprocedure, een bevel om het grondgebied te verlaten werd verstrekt, meer dan 22 jaar op illegale wijze in het Rijk verblijft en zich ondertussen geïntegreerd heeft, niet weerhoudt als een grond voor regularisatie. Verwerende partij wijst erop dat verzoekers asielpprocedure amper vier maanden heeft geduurd en dat verzoeker geen voordeel kan halen uit zijn eigen keuze om geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en gedurende 22 jaar ondergedoken te leven in België. Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden heeft en gemotiveerd heeft aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken en die verzoeker ook niet betwist. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont niet aan dat de gedane afweging getuigt van een kennelijk onredelijke invulling door de verwerende partij van de discretionaire bevoegdheid die haar wordt toegekend door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.11. Voor zover verzoeker de bestreden beslissing een inmenging acht in zijn familielevens, dient de Raad vast te stellen dat hij op geen enkele wijze in concreto en in specie aantoonde dat hij een gezinsleven leidt in België dat ressorteert onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Uit het administratief dossier blijkt dit evenmin. Uit een proces-verbaal dat zich hierin bevindt en dat door de Nederlandse politie werd opgesteld op 20 mei 2011 toen verzoeker aldaar in illegaal verblijf werd aangetroffen, blijkt nog dat verzoeker op de vraag *“Heb u nog familie in Ghana, Kumasi wonen?”*, antwoordde: *“Mijn ouders zijn overleden. Ik heb daar nog wel 4 broers en 4 zussen in Ghana wonen. Een broer en een zus zijn naar Canada gegaan. De rest woont nog in Kumasi. Ze wonen in dorpjes rondom Kumasi.”*

Derhalve wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

2.12. Voor zover verzoeker de bestreden beslissing een inmenging acht in zijn privéleven in België, dient de Raad eens te meer vast te stellen dat verzoeker dit niet nader toelicht in zijn verzoekschrift. Daargelaten de vraag of verzoeker gewag kan maken van een privéleven in België – immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker meermaals naar Nederland afreist en er verblijft om te werken, waarbij door de Nederlandse politie vastgesteld werd dat hij aliases hanteert, zodat ernstig vragen kunnen gesteld worden bij de beleving van een effectief privéleven op het Belgische grondgebied, blijkt uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, niet meer dan dat verzoeker *“in 2006 stappen ondernomen heeft bij het Huis van het Nederlands om de Nederlandse taal te leren”*, dat verzoeker een aantal vrienden heeft die beknopt getuigen, sommigen in 2002, van zijn *“hulpvaardigheid en de vriendschapsband die ze met hem hebben opgebouwd”*, dat hij sedert 2008 gekend is door de voorzitter van het *“Ghana European Youth Congress”* en dat hij *“om in zijn onderhoud te voorzien (...) allerhande jobs (doet), zoals werken in de fruitpluk, in de bouwsector, helpen bij verhuizen, ...”*. In briefwisseling gericht aan de verwerende partij die uitgaat van verzoekers advocaten na het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, worden geen andere elementen aangetoond dan de voormelde elementen.

2.13. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker hiermee aantoonde een privéleven in België te leiden in de zin van artikel 8 EVRM, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se bestaan in het willen officialiseren van een langdurig door hem volgehouden illegaal verblijf in België van 23 jaren, gedurende dewelke hij blijkens het administratief dossier voorafgaand aan de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, slechts tweemaal gepoogd heeft om zijn verblijf te regulariseren via het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, namelijk in augustus 2002, na dertien jaar illegaal verblijf en in december 2003, na 14 jaar illegaal verblijf, waarbij de beslissingen tot tweemaal toe niet konden betekend worden op het door verzoeker in zijn aanvragen opgegeven verblijfsadres waarna de procedures afgesloten werden, en gedurende dewelke hij sociale relaties ontwikkeld heeft en allerhande jobs heeft uitgeoefend, waarbij uit niets blijkt dat verzoeker één van de landstalen

machtig is, en dus globaal niet blijkt dat hij een hoge graad van sociale integratie heeft en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderszijds, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde. Verzoeker toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zich te integreren in zijn land van herkomst, waar tal van familieleden verblijven en waar hij alleszins nog mensen kent, aangezien uit het hogervermeld proces-verbaal dat door de Nederlandse politie werd opgesteld op 20 mei 2011 blijkt dat hij een briefje bezat met telefoonnummers uit Ghana. Verzoeker heeft gedurende zijn illegaal verblijf van 23 jaar in België, nooit garanties gekregen dat hem een verblijfsrecht zou worden toegekend en kan dan ook niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou zijn om dit in langdurig illegaal verblijf opgebouwd privéleven, wat zich aandient als een "fait accompli", verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Gelet op de voormelde omstandigheden die de zaak kenmerken kan, in casu, geen positieve verplichting voor de Belgisch Staat erkend worden om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven. Evenmin kan verzoeker gelet op de door hem in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag ingeroepen elementen die weergegeven werden in punt 2.12. en niet getuigen van een hoge graad van sociale integratie, de verwachting koesteren dat een verregaande afweging gemaakt in de bestreden beslissing tussen het belang van de Belgische samenleving en het belang van verzoeker.

Een schending van artikel 8 EVRM kan derhalve niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

4.1. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten bedrage van 175 euro ten laste te leggen van de verzoekende partij.

4.2. In de beschikking van de Raad van 27 februari 2012 met nummer 14741, die zich bevindt in het rechtsplegingsdossier, wordt verwezen naar artikel 39/68-1, §§ 1,3,4 en 5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9/2 Pr Rvv. Verzoeker wordt verzocht een rolrecht van 350 euro te kwijten gelet op het feit dat hij twee beslissingen aanvecht.

4.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de volgende bedragen betaald werden:

- op 7 maart 2012, 350 euro;
- op 7 maart 2012, 300 euro;
- op 8 mei 2012, 125 euro;
- op 8 juni 2012, 375 euro.

4.4. Gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012 waarbij de woorden "*en bestreden beslissingen*" in artikel 39/68-1, § 4, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij artikel 38 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), worden vernietigd, en gelet op het feit dat onderhavig verzoekschrift slechts wordt ingediend door één verzoeker, diende een rolrecht betaald te worden van 175 euro.

4.5. Gelet op het voorgaande dient het door de verzoekende partij in het totaal onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 975 euro te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 975 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA